

Katin tykytyskohtaukset loppuivat ablaatiolla

Minulla on ollut satunnaisia rytmihäiriöitä viisivuotiaasta saakka. Lapsena minulle tehtiin sydämen ultraäänitutkimus, mutta mitään ei sillä kertaa löytynyt. Kymmenen vuotta sitten, noin 25-vuotiaana tykytyskohtauksia alkoi tulla useammin. Sain kohtauksen usein töissä ollessani nopeasti alas kumartuessani, mutten ikinä ehtinyt lääkäriin ennen kohtauksen loppumista. Kun noin kaksi vuotta sitten kohtaukset tihenivät entisestään, ja kun huhtikuussa 2017 sain taas kerran töissä ollessani tykytyskohtauksen, päätin koittaa onneani ja yrittää ehtiä työterveyteen ennen sen loppumista. Lähdin polkupyörällä kovaa vauhtia kohti työterveyttä ja siellä lääkäri ohjasi minut sisätautilääkärille. Pulssi oli 200. EKG:ssä eteisvärinästä saatiin vihdoinkin kiinni. Sillä kertaa lääkäri hieroi vagushermaa kaulalta ja sai eteisvärinän loppumaan. Tykytyskohtaukset rauhoittuivat kuitenkin taas hetkeksi, mutta tulivat pian rajumpina ja sitä myötä pelottavampina takaisin. Vuonna 2017 elokuussa pääsin Sydänkeskuksen kardiologille ja heti syyskuussa ablaatioon.

Ablaatiopäivänä menin suunnitellusti osastolle aamulla. Olo oli huoneessa odotellessani melko rauhallinen, ainoa pelottava asia oli se, että ultraäänitutkimus oli viimeksi tehty lapsena. Kun ovi aukesi ja kaksi sydänvuodeosaston hoitajaa tuli hakemaan minua, pelko kuitenkin löi yli. Hoitajat olivat oikein ystävällisiä ja osasivat rauhoitella minua todella hyvin. Itse ablaatioon aikana tunnelmani vaihtelivat. Pelkäsin etukäteen kipua, mutta puudutus ei sattunutkaan ja katetrin laitto tuntui lähinnä vain oudolle. Operaatio meni hyvin.

Operaation jälkeen jouduin olemaan vuoteessa liikkumatta kaksi tuntia. Aika tuntui kovin pitkältä ja odotin kovasti ylös pääsyä. Sain viikon sairauslomaa, mutta järjestelin itselleni vielä toisen viikon vapaaksi töistä ja se tuntui oikealta ratkaisulta. Toipuminen lähti käyntiin todella nopeasti. Operaatiota seuraavana päivänä olin jo koiran kanssa kevyellä lenkillä. Haavaa aristi viikon verran ja pari viikkoa otin rauhallisemmin. Fyysisenä vaivana oli pientä lihasjumia, kun olin jännittänyt toimenpiteen aikana. Vointi on jälkeinpäin ollut hyvä, 2-3 kuukautta kuitenkin kesti ennen kuin "uskalsin" kumartua kunnolla, koska pelkäsin jos tykytyskohtaukset palaavat. Psykkisesti ehkä vaikeinta koko asiassa oli päätös uskaltaa lähteä toimenpiteeseen.